

Толкова за жанра ти.

Ти не си искал да възпроизведеш една истенска случка, както си е сложена в живота, защото когато те четех, аз незнаех дали се разправя за Патагония или България; пак ако искаш „действителни случки“, то заповедай: Неугодно ли една дописка? Действителността трябва да се кристализира у художника и ние трябва да видим само това в тази кристализация, а нареждането съзнателно на един низ от банални и тенденциозно—пресилени случки, като убийството на хамалина, просячето, арестуването и т. н. показва само това, че автора трябва да се науче да композира, а не с оправдание да се самоуболцава.

Би требвало още много—много да ти пиша, но ме заболел главата много силно и ще свърша. Дали ти ще оцениш искреността на тези ми редове; дали те ще снемат маската ти пред тебе и ти ще познаеш себе си или пак, като в последното си писмо, ще помислиш, че аз съм една стара свекърва, която от немание ще да прави само мърмори по „стар навик“ гълчи—твоя работа! В идущето си писмо, ако искаш мога да се помъча да направя един анализ, върху композицията на некой произведение, което мисля, че ще те ползува, тъй като твоето слабо място е там.

Впрочем мога да се повърна и на тези въпроси, които зачехнах тук, защото, като съм днес тъй болен, писал съм и много разхвърляно.

den 9 Now. 1901.

Върнах се от Полша много сломен, та кой зная как ще я карам тая година. Докторите ме гледат и ми препоръчват хигиеничен живот и аз по настоящем се старая да изпия по два литри мляко на ден, да се разхождам и да ям.

Всичко друго оставам на страна. Ала при все това яко ме е страх да не последвам подир две недели Христа, да си взема куфарчето, та чак в Елена да се озова. От своя живот друго не мога много да ти кажа.